

Zagotovo poznate sedem palčkov iz pravljice o Sneguljčici?

No, vidite, takšni so morski palčki. No, malo so drugačni od gozdnih. Jasno, saj živijo ob morju. Ampak, majhni so tudi, pa bele, dolge brade imajo prav tako. Nekateri so tudi brez njih, pa plešasti so tudi med njimi. Živijo v votlinah ob morski obali. Te votline so izdoblili sami s pomočjo morskih živali. V njih živi na stotine palčkov.

Zelo so delavni. Zasajajo drevesa med sive skale, ponoči tkejo mesečino v ribiške mreže. Z njimi lovijo ribe, ki jih nato zapletajo ribičem v mreže. Gojijo rože, skrbijo, da kobilice ne pojedjo vse zelenje in pomagajo ljudem, da lažje obdelujejo zemljo. Ti majhni ponočnjaki se odpravijo tudi zelo daleč, če je treba.

Radi pomagajo ljudem. Toda vedno se jim ne posreči. Mnogokrat jim veter in dež hudo ponagajata. Toda nikoli ne klonejo. Če je treba, ponovno vsadijo odpihnjeno seme. Brez njih bi bilo vse pusto, neobdelano in ljudje bi bili brez moči.

Bilo je nekoč pred davnimi časi. To je bilo takrat, ko so še tako majhni deželici vladali kralji in so na hribih še stali mogočni gradovi. Tistikrat je ob ozkem morskem prelivu stalo mestece. Bilo je obdano z mogočnim in debelim kamnitim zidom. Po njem so dan in noč hodili stražarji v pisanih oklepih in z ostrimi sulicami v rokah. Za obzidjem so se stiskale majhne hiše sezidane iz navadnega kamna, ki so ga ljudje našli v okolici mesta, saj ga je bilo povsod dovolj.

Stale so ob ozkih uličicah, ki so bile tlakovane z ogromnimi kamnitimi ploščami. Bile so zelo gladke in zlizane, saj so po njih hodili ljudje že nekaj stoletij. Na trgu sredi mesta je stalo staro, skrivenčeno drevo. Obzidano je bilo s kamnitim zidom. Trg so obkrožale hiše bogatejših meščanov, cerkev z mogočnim zvonikom iz belega marmorja in nasproti nje vladarska hiša v kateri je prebival vladar mesta, ki so ga klicali »kosez« in imenovali »vaša gnada«.

Njegova hiša je bila edina v vsem mestu sezidana iz opeke in je imela dvoje nadstropij. Obkrožal jo je majhen vrt, ki je bil obzidan z visokim zidom. Nanj so vodila široka železna vrata, ki so se odprla le, kadar je skozi prihajal vladar na svojem belem konju.

Kosez Darko je imel dva sina, Marjana in Jožeka. Marjan je bil starejši in bolj resen. Zanimal se je samo za matematiko, tuje jezike in glasbo. Z drugimi otroci se ni rad igral. Mali Jožek pa je bil prav navihan tič. Kar naprej je prihajal domov ves opraskan in umazan. Po cele dneve se je podil s prijatelji naokoli, jahal konja, se potapljal in lovil ribe ter nabiral školjke. Kosez Darko je počasi ostarel.

Njegova žena je umrla. Sinova sta odrasla. Starejši je odšel študirat v večje mesto, mlajši pa se je naučil borilnih in viteških veščin in je za enkrat ostal pri očetu v mestu.

V mesto so vsak dan po kopnem prihajali trgovci s karavanami in prinašale poleg dišav, preprog in raznih dragocenosti še najrazličnejše novice in bajke. To so tovorili na ladje, ki so blago vozile v daljne kraje. Tako je vladarju prišla na uho novica, da obstaja nekje v neki deželi daleč na vzhodu studenec, ki pomlajuje.

K sebi je dal poklicati sinova in jima dejal:

»Vidita star sem že in hotel bi se malo pomladiti!«

»Oče! Saj to ni mogoče!« je ugovarjal starejši sin.

»Ne vem ali je mogoče ali ni. Toda na uho mi je prišlo, da obstaja v neki deželi daleč na vzhodu studenec z vodo, ki pomlajuje. Zato vaju pošiljam na pot, da mi prineseta to vodo,« je dejal ostareli kosez.

»Oh, oče, saj to je brez smisla. Takega studenca vendar ni. To so samo bajke,« je spet dejal starejši sin.

»Ne ugovarjaj mi! To ni bajka. Poglej!« je dejal vladar in zaploskal. Prikazal se je služabnik in se priklonil.

»Pripelji mi vodjo karavane!« je ukazal vladar. Čez nekaj trenutkov je služabnik pred koseza porinil debeluha, ki je že bil v letih.

»Želijo, vaša gnada?« je med priklonom sopihajoč dejal debeluhar.

»Moj sin ne verjame v čudežno vodo. Pokažite mu jo in se umijte z njo,« je dejal vladar z ostrim glasom. Debeluhar je s tresočo roko potegnil majhno stekleničko izpod plašča in nakapljal na dlan nekaj poslednjih kapljic vode. Nato se je podrgnil z rokami po obrazu.

Ko je pričel pospravljati stekleničko nazaj pod plašč, se mu je koža na obrazu napela in njegovi lasje so pričeli temneti. V zadregi je rekel:

»Žal, vaša gnada, ni dovolj vode, da bi lahko kaj več ...«

»Prav, že prav,« je rekel kosez. Moža je odpustil in mu vrgel mošnjico zlatnikov. Starejši sin ni mogel verjeti svojim očem in je z odprtimi usti strmel za debeluharjem, ki se je priklanjal in se ritensko umaknil skozi vrata.

Čez tri dni sta se brata odpravila na pot. Pridružila sta se karavani, ki jo je vodil debeluhar. Devet dni so neprestano potovali ob obali. Brata sta brezskrbno potovala na konjih in se veselila vsake nove pokrajine, ki se je odprla pred njimi. Bila sta tako srečna, da sploh nista opazila, da ju drugi v karavani gledajo po strani in si nekaj šepetajo med seboj.

Ko sta se nekega jutra prebudila, ni bilo karavane nikjer. Ostala sta sama, praktično gola in bosa. Pobrli so jima vso obleko, ves denar in konja. Ni jima preostalo nič drugega, kakor da se zavijeta v odeji s katerima sta bila pokrita čez

noč in se odpravita ob obali peš nazaj. Ko se je znočilo, sta bila prisiljena, da poiščeta prenočišče med skalami ob morski obali. Neprijetna izkušnja ju je naučila, da morata čez noč stražiti, do polnoči starejši, po polnoči pa mlajši brat.

Marjanova straža je potekala mirno in skoraj je zaspal. Ob polnoči je zbudil Jožeka. Ta je zehajoč vstal. Gledal je, kako se Marjan spravlja spat. Poslušal je nežno plivkanje valov ob skalno obalo. Zvezde so leno mežikale. Jožek je stal na straži in se vsake toliko časa uščipnil v lica, da bi ne zaspal. Okoli tretje ure zjutraj pa je zaslišal nek čuden šum.

»Pa-pa-pazi!« je jecljaje zašepetal droben glasek.

»Ojoj!« je vzkliknil drugi glas.

»Be-be-beživa!« je prestrašeno dejal prvi. Jožek je zagledal dva drobna možica, morska palčka. Nasmehnil se je:

»Ne bojta se! Nič vama ne bom storil.« Njegov glas je bil nežen in trudil se je, da ni naredil nobenega sovražnega ali naglega giba.

»Ssss-aj se te ne bo-bo-bojiva!« je dejal drugi in stopil bliže.

»Jaz sem Jožek. Kdo pa sta vidva?« je vprašal Jožek.

»Jaz sem Bongo, on pa je Runko! Midva sva morska palčka,« je dejal prvi.

»Kot sem že rekel, ime mi je Jožek. Sem sin koseza, ki vlada v obzidanem mestu ob morskem prelivu, devet dni hoda od tod,« je dejal mlajši sin. Sedli so in se začeli pogovarjati.

»Zakaj sta pa tako oblečena, v odejo, mislim?« je hotel vedeti Runko. Jožek mu je povedal vso zgodbo. Bongo je rekel:

»Zbudi tvojega brata. Peljala vaju bova k poglavarju Zongu, ki vaju bo sprejel kot gosta!«

Rečeno, storjeno! Jožek je zbudil Marjana, predstavil nočna obiskovalca in odpravili so se ob obali naprej. Prišli so votline. Palčka sta se ustavila ob vhodu, ki se je stiskal med dvema skalama in je bil zavaljen z veliko, okroglo skalo. Runko se je skale samo dotaknil in ta je odfrčala kot kakšna žoga. Jožek in Marjan sta kar zazijala.

V votlini je bila tema kakor v rogu.

»Samo trenutek,« je rekel Bongo in tlesknil s prsti. Hodnik se je zaiskril v rdeči barvi.

»Joj! Pa ne spet rdeča!« je zaklical Runko in tlesknil s prsti. Hodnik je ugasnil in znova zažarel v zeleni barvi.

»Pa zakaj zelena barva? Rajši imam rdečo!« je dejal Bongo in znova –s tleskom- obarval hodnik rdeče. Palčka sta se začela prepirati in kar naprej sta spreminjala barvo, da se je kar bliskalo. Prepir je prekinil Marjan.

»Trenutek, fanta, samo trenutek. Ali lahko jaz ukazujem hodniku?« je vprašal.

»Da, zakaj pa ne?« sta dejala. »Hodnik je lahko kakršnekoli barve. Močno si zaželi barvo in tleskni s prsti.«

»Dobro, ali smem poskusiti!?!«

»Zakaj pa ne!« je dejal Runko. Marjan se je zamislil in tlesknil s prsti. Hodnik se je obarval vijolično in se pričel počasi prelivati v druge barve. Vmes sta se prikazali tudi rdeča in zelena. Bongo in Runko sta bila tako presenečena, da sta kar obstala in občudovala lepoto.

»Kako, da se tega nisva sama prej spomnila,« je rekel Bongo.

»Kaj je zdaj? Bomo samo stali tukaj?« je z nasmehom vprašal Marjan. Zmedeno sta ga pogledala in odpravili so se naprej po hodniku.

Kmalu se je razširil. Prišli so v čudovito dvorano. Njene stene so bile bele in ledeni kapniki so lili s stropa kakor diamantni slapovi. Jemalo jim je vid od vse te bleščave in lesketanja. Palčka sta ju vodila po hodnikih in skozi razne dvorane. Nekatere so bile prazne, v drugih je bilo mnogo palčkov, ki so marljivo delali. Krpali so mreže, zlagali seme in opravljali še tisoč drugih del. Le tu in tam je kdo dvignil glavo in radovedno opazoval prišleka.

»Počakajta tukaj!« je dejal Bongo in izginil skozi ozek, neosvetljen hodnik. Dolgo ga ni bilo nazaj. Čez nekaj časa se je prikazal in ju z nasmehom na licu povabil s seboj. V hodnik je najprej stopil Bongo, nato brata, zadnji pa je bil Runko, ki si je tiho in sam zase prepeval pesem o skrivni moči morskih palčkov.

Obstali so v dvorani sredi katere je stal sedež iz zlatih kapnikov. Na stolu je sedel debel in majhen, bradat možic. Na srebrno-sivih laseh je nosil rdečkasto baretko z zlatimi obšitki in cofom. Njegov obraz je bil star in zguban.

»Kdo sta tujca in kaj vaju je prineslo sem?« je vprašal z glasom, ki je bil kljub njegovim letom močan in trden.

»Presvetli kralj!« je spregovoril Marjan in se priklonil. »Midva sva kraljeva sinova. Najin oče je vladar, kakšnih devet dni hoda od tukaj. Toda na poti k čudežnemu izviru, za katerega ne veva ali obstaja ali ne, sva bila oropana in od vsega so nama ostale samo te odeje, v katere zavijava svoji premraženi telesi.«

»Dobro! Tujca sta in potrebujeta hrano in obleke. Služabniki skočite po stvari, ki jih potrebujeta,« je dejal kralj Tongo.

»O, hvala ti, predobri kralj,« je dejal Jože in se v znak zahvale globoko priklonil.

»Ni se ti treba zahvaljevati. Sem dober in pravičen vladar do vseh, kis odbri in pravični tudi do mene. Kako vama je ime? In ... pravita, da gresta po čudežno vodo? Pripovedujta mi o vsem,« je dejal kralj morskih palčkov.

Prinesli so jima obleki, ki sta jima bili, kakor da so ju umerili po njunem telesu. Nato sta pripovedovala, kaj se jima je pripetilo do sedaj. Ko sta končala, jima je kralj dejal:

»Tudi meni bosta prinesla to vodo. Za zahvalo bosta naša gosta in sedem dni vaju ne pustim od tod!«

Noben izgovor jima ni pomagal in ostati sta morala sedem dni. Sedmega dne zjutraj sta se odpravila na pot. Kralj jima je dal mošnjiček, ki se nikoli ne izprazni

in bisago, ki je vedno polna hrane ter takšen vrček, ki toči takšno pijačo, kot si jo zaželiš.

V slovo jima je dejal:

»Dam vama še to piščalko. Kadar bosta v težavah, zapiskajta na njo in moji podložniki ob morskih obalah vama bodo priskočili na pomoč. Če pa bosta počivala ob kakšni reki, pozdravita mojega daljnega sorodnika, rečnega kralja palčkov, ki vama bo rade volje po magal. In srečno hodita!«

Po dvodnevni hoji sta prišla v manjšo vasico, kjer sta kupila konje in odpekotala dalje. Nikjer se nista zaustavljala. Ponoči sta spala na prostem in se hranila iz čudežne bisage in pila iz čudežnega vrča. Čudežni mošnjček pa je bil varno spravljen pod konjskim sedlom.

Po mesecu dni sta prišla v mesto daleč na vzhodu. Bilo je zgrajeno na bregu ob morski obali. Mestu je vladal kralj, ki je imel dve lepi hčeri, starejšo Romanijo in mlajšo Makenijo. Kralj je bil star in za svoji hčeri ni našel primernega ženina. Dekleti pa se tudi nista hoteli poročiti z vsakim, ki ga je ponudil njun oče.

»Ojej, ojej! Le kaj bo ž mojim kraljestvom, če ne najdem zanj primernega človeka, za vaju dve pa primernega moža?« je tarnal. Hčeri pa sta dejali:

»Poročiva se le s tistim, ki mama bo prinesel nekaj takega, da bova nad darilom onemeli.«

Nato pa sta odvihrali v svoje dvorane, kjer sta se lišpali in klepetali s svojimi spletičnami. Kralj pa se je zgrudil na stol in stokal in jamral. To se je pripetilo prav tisti dan, ko je služabnik najavil prihod Marjana in Jožeta.

»Kdo sta?« je utrujeno in čemerno vprašal kralj Osipid. Predstavila sta se in, ko sta mu povedala cilj svojega potovanja, ju je povabil naj preživita sedem dni na njegovem dvoru.

Predstavil ju je svojima hčerama.

»Romanija!« je dejala starejša in se ljubko priklonila.

»Makenija!« je dejala mlajša in storila enako kot starejša. Fanta sta jima bila všeč, toda od pogoja za poroko nista želeli odstopiti. Vendar se je ljubezen med dekletoma in fantoma hitro razvila. Poročiti pa se vseeno nista hoteli.

Nekega dne sta se brata sprehajala po mestu in razgledovala trgovine, ko sta pred eno izmed njih opazila znan obraz. A ta je takoj izginil v temno notranjost. Spogledala sta se.

»To je tisti debeluhar iz karavane!« sta zaklicala in skočila v trgovino. Bila je prazna. Stekla sta za pult in v prostor za trgovino. Tudi ta je bila prazna. Vrnili sta se na grad in povedala kralju, kaj se jima je pripetilo. Kralj jima je dal spremstvo, poveljniku straže pa je naročil, naj ujame vodjo karavane in naj ga živega pripelje na zaslišanje.

Vrnili so se v trgovino in v njej je sedela samo zgrbljena stara starka.

»Kje je lastnik?« je vprašal poveljnik straže.

»Kdo? Govorite glasneje, ker vas ne slišim,« je dejala in prislonila roko k ušesu.

»Kje je lastnik?« je dejal poveljnik glasneje. Starka je zmignila z rameni.

»Mati! Tisti debeli mož, ki je bil prej tu!« je dejal Jože.

»A, moj sin! Ne vem! Pred kakšno uro je zapustil mesto,« je dejala. Marjan je skočil k njej in jo prijel za ramena:

»Kam, kam je šel? «

»Saj ti pravim, sin moj, da ne vem! Dejal je, da se mu mudi in da ga dolgo ne bo nazaj. Morda bo na poti kako leto. Saj je kar naprej kje po svetu!«

»Ali je kaj dejal, ko je odšel?« je vprašal Jože.

»Nič! Le ... Že ves mesec nekaj naklada o čudežni vodi. Veste, vedno je rad verjel v pravljice,« je odvrnila starka.

Kralj ju je komaj prepričal, da se ponoči ne da na pot in se tudi ne izplača zasledovati in naj počakata jutro, da bosta spočita vsaj kaj videla. Zjutraj jima je dal svoja najboljša konja, dekleti pa beli rutici, ki naj bi jima prinašali srečo. Na vrat na nos sta odhajala iz mesta in se zapodila po cesti za debeluharjem.

Ustavila sta se na vmesni postaji, da zamenjata konja, toda lastnik jima ni mogel ugoditi, ker je debeluhar pred kakšnimi tremi, štirimi urami jahal mimo in je zamenjal vse konje. Vsa besna sta morala čakati do popoldneva, da so se konji odpočili. Zdaj je bil debeluhar že kakšen dan pred njima.

Neke noči sta se ustavila ob morski obali in zapiskala na piščalko. Nato sta prisluškovala v noč. Kmalu je začelo okoli njiju topotati mnogo nog in izza neke skale je prišla senca.

»Kdo sta? Od kod imata piščalko? Sem palček Likion, poglavar tega kosa obrežja. Zakaj me kličeta?« je vprašal palček, ki se je ustavil ob njiju. Povedala sta, kaj vse se jima je da sedaj pripetilo. Na koncu pa sta ga prosila:

»Ali nama lahko pomaga?«-

»Kako?«

»Če je le v tvoji moči, naju prenesi za dva dni ježe na $\neg$ prej po cesti.«

»To lahko naredim. Vendar bosta morala počakati do jutra. Do takrat pa bosta moja gosta,« je dejal in ju peljal v votlino, ki se je nadaljevala globoko pod zemljo.

Zjutraj sta se poslovila. Likion ju je spremin pred votlino. Ko so stopili na obalo, se jima je pred očmi zameglilo. Ko sta se zbudila, sta bila skupaj s konjema nekje ob obali. V daljavi je bi-la konjska postaja. Prijahala sta do nje.

»Ali je morda že prišel tod mimo debeluhar na belem konju?« sta vprašala konjarja. Ta je odkimal in rekel:

»Ne! Nobeden debeluhar ni bil pri nas.« Spogledala sta se in se zadovoljno nasmehnila. Zdaj sta bila pred njim. Sklenila sta, da bosta počakala nanj, ga ujela in ga ujetega pripeljala na-zaj v mesto h kralju Osipidu.

Minila sta dan in noč, a debeluhar se ni pojavil. Sklenila sta, da mu gresta naproti. Čez kakšnega pol dneva ježe sta prišla do manjše kmetije. Ugotovila sta, da je debeluhar na kmetiji zamenjal konje. Zavil je s poti in se odpravil v gore, ki so se dvigovale nad kmetijo.

Odpravila sta se za njim. Bila sta jezna, ker jima ni uspelo prestreči debeluha tudi s pomočjo palčkov. Sedaj je imel že dva dni in pol prednosti pred njima.

Jezdila sta za njim po divji pokraji. Paziti sta morala, da si konja nista zlomila nog na neravnem in luknjičavem terenu. Debeluhar je imel vedno večjo prednost, saj je poznal teren in je hitreje jahal. A bilo je še huje!

Nekega dne sta se izgubila in tavalala do večera, ko sta prišla do samotne kolibe, ki je stala v dolini, globoko zajedeni med gore. Potrkala sta in vstopila.

V kotu je sedel starec in zibal otroka.

»Kdo sta tujca? Pridita bliže, da vaju otipam. Slep sem in le tako lahko presodim ljudi,« je dejal in stegnil tresočo roko. Kožo je imel razbrzdano in na zgornji strani roke so se žile zavozlale v trde in hrapave vozle, ki so kazili roko.

Stopila sta bližje in se predstavila. Prosila sta ga za pomoč.

»Počakajta, da se vrne moj sin, ki je s svojo ženo na lovu. On vama bo pokazal pot,« je odvrnil starec. Ker se je že mračilo, je prižgal svetilko in jo tipaje nesel pred vhod, nato pa je prižgal še svečo in jo postavil na mizo.

»Zame je vseeno,« je dejal. »Vidva pa bosta bolj videla. Postreči vama tudi nimam s čim. Ko se bo vrnil sin z ulovom, vama bom lahko ponudil jesti!«

»Oh, oče, nikar ne skrbite!« je odvrnil Jože. »Midva bova vam postregla. Vzemite to bisago in sezite vanjo!« Ponudil mu je bisago

»Saj je prazna« je jezno dejal starec. »Le norca se delata iz mene, tujca?«

»Ne, ne!« je dejal Jože. »Zaželite si katerikoli jed in želja se bo izpolnila.«

»Ne norčujta se, tujca,« je dejal starec s tresočim se glasom.

»Ne norčujeva se, dobri starec,« je dejal Marjan.

»Zdaj pa me še zmerjata s starcem. O bog, kaj moram prestajati,« je dejal starec in porinil torbo nazaj. V tistem trenutku je zajokal otrok. Starec je stopil k njemu in ga poujčkal. Mali ni nehal,

»Lačen je,« je dejal starec obrnjen proti njima. In ga spet poujčkal. Spet je sedel za mizo.

»Ali je bisaga res čudežna?« je vprašal.

»Da, oče! Zaželi si katerokoli jed in želja se ti bo izpolnila,« sta odvrnila.

Starec se je zamislil in iz bisage potegnil skodelico toplega mleka.

»O, tujca, res je, kar sta dejala.« Ves vesel je dvignil skodelico.

»Za malega,« je dejal in jo odnesel k zibelki. Previdno ga je nahranil. Nato je torbo vrnil.

»In ti, dobri starec, ti ne boš jedel?« je vprašal Marjan.

»Ne, ne upam si. Predobra sta tujca. Prej sem vaju užalil. Ne, ne. Sramujem se svojih besed,« je dejal starec,

»Ne zameriva ti. Za tvoje besede naj ti ne bo žal,« je dejal Jože. Starec je počasi stegnil roko, da bi vzel bisago, vendar si je premislil.

»Ne, ne morem. Za malega sem vzel, ker je on šele na pragu življenja in bi bilo škoda, če bi umrl. Zame je vseeno. Moje življenje je pri kraju in ...«

»No, no, oče! Saj ni tako hudo. Zaželi si karkoli! Povej, kaj bi rad jedel in torba ti bo izpopolnila željo,« -je dejal Jože. Starec je vzel torbo in iz nje vzel skodelico mleka in kos kruha. Oboje je pojedel. Videlo se je, da že dolgo ni nič jedel.

»Vzemi še, dobri starec,« ga je spodbujal Marjan. Starec je omahoval. Nato je spet segel v torbo. Iz nje je vzel kos kruha in čebulo ter sol. Jedel je z velikim tekom.

Tudi brata sta si privoščila večerjo. Sveča je počasi dogorevala, ko sta to opazila, sta opozorila starca, ta pa je svečo zamenjal.

Zunaj se je zaslišal lajež in vrata so se odprla. V kočjo je stopil mlad mož s psom, čez nekaj trenutkov pa še mlada žena. Moški je stopil k starcu in ga prijel za obe roki.

»Oče, ničesar ti nisem prinesel. Lovska sreča me je zapustila.«

»Nič hudega, sin,« je odvrnil starec. »Na mizi je torba, ki sta jo prinesla tujca in iz nje si vzemi takšno jed, kakršno si želiš.«

Sin ga je nejeverno pogledal, potem pa še oba brata. Marjan mu je vse razložil.

Sin in snaha sta se kmalu najedla. Tudi pes je dobil kosti, kot jih še ni jedel. Po večerji so se pogovarjali in brata sta povedala kdo sta, zakaj sta prijahala mimo in kam potujeta. Starec je na to počasi dejal:

»V vajini nesreči vama lahko pomagam. Mislim, da vem kje je ta voda, ki jo iščeta. Tudi sam sem jo iskal, a je nisem nikoli našel. Morda bosta vidva imela več sreče. Seveda bi vaju prosil, da tudi meni prineseta malo te vode.«

»Oh, dobri starec, storila bova vse, kar želiš,« je dejal Jože.

»Dobro! Poslušajta torej, kar sem doslej izvedel o tej vodi. Čez tri dni je že bosta prišla do obale. Obrnita se proti vzhodu in jahajta kakšen dan ob obali. Proti večeru bosta zagledala pomol. Ob njem so privezani trije čolni. Skočita v srednjega in se odpravita proti otoku, ki se riše tik ob obzorju. Prišla bosta do strme obale. Poiščita votlino, ki je ob vznožju in pot vaju bo peljala do čudovite doline sredi gora, kjer je voda, ki vre izpod belega kamna. Do sem sem tudi sam našel. A naprej ne več. Vhod je dobro skrit in morda celo začaran.

Vrelec sredi doline menda stražijo divji levi. Vidva izberita vedno srednjo pot in z lahkoto bosta prišla skozi. Nazaj grede pa pazita, da vrneta čoln na svoje mesto, od koder sta ga pripeljala. Če bosta veslala več kakor tri dni, bo voda izgubila svojo moč.« Starec je končal svojo pripoved.

Brata sta prespala v koči. Zjutraj sta se poslovila in v zahvalo pustila starcu torbo, ki se nikoli ne izprazni. Ta se je najprej branil, nato je darilo le sprejel.

Ravnala sta se po starčevem navodilu in po treh dneh sta res prišla do obale in se obrnila proti vzhodu. Okoli poldneva sta konja zahrzala in nista hotela več naprej. Iz gozda, ki je rasel na obali, se je slišalo stokanje.

Stopila sta s konja in odšla v smeri, kjer se je slišalo stokanje. Ob drevesu je stal privezan debeluhar. Bil je samo v spodnjicah in celo brez obleke.

»Rešita me fanta. Pomagajta človeku v nesreči,« je začel stokati, ko sta se približala. Brata sta z nasmehom sedla na štor pred drevesom.

»O, le počasi, debeluhar, le počasi,« je dejal Jože.

»Ga bova rešila?« je vprašal Marjan.

»Ne vem!«

»Fanta, pozabita vse. Rešita me! Prosim!«

»Misliš, da bi?« je vprašal Jože.

»Lahko!« je dejal Marjan.

»Vendar!« je odvrnil Jože

»Če prosi odpuščanja,« je menil Marjan.

»Tako je!« je pribil Jože.

»Panta! Vse vama obljubim, sam rešita me!« je prosil debeluhar.

»Se kesaš za vsa dejanja, ki si jih nama storil?« je vprašal Marjan.

»Kesam se!« je zastokal debeluhar z jokavim glasom.

»Res?« je vprašal Jože.

»Kesam se! Samo odvežita me!« je dejal.

»Dobro! Ali se boš poboljšal? Obljubiš?« je vprašal Jože.

»Vse obljubljam! Preklinjam vaju, odvežita me!« je zastokal v odgovor.

»Res?« je vprašal Marjan.

»Da, da, da. Tisočkrat da. Vse obljubljam, globoko se kesam, še globlje, kot si mislita. Rotim vaju, odvežita me!!!« -je skoraj kričal debeluhar.

»Sicer si tega ne zaslužiš,« je dejal Jože, medtem ko ga je odvezoval. Debeluhar si je razmigel členke in skočil v gozd. Iz goščave je prišel samo krik:

»Moji konji! Moji konji so izginili! Ojoj!«

»Nič ti ne pomaga. Moral boš z nama!« sta med smehom dejala brata. Debeluhar se je vrnil. Dala sta mu obleko in ga vzela s seboj.

»Jutri bomo nadaljevali pot!« je odločil Marjan, ko so zvečer prišli do pomola ob katerem so bili privezani trije čolni.

Utaborili so se, prižgali ogenj in se pogovarjali.

»Kdo te je privezal?« je vprašal Jože.

»Takole sem brez skrbi jahal. Bilo je pred tremi dnevi, ko so se pred menoj pojavili trije zamaskirani razbojniki. Bili so strašni in oboroženi. Moral sem s konja. Slekli so me in mi pobrali vse. Ko so me zvezali k drevesu, so mi dejali, da mi bodo pustili vsaj enega konja, da bom lahko nadaljeval pot. Pa niso držali obljube, barabe!« je užaljeno pripovedoval debeluhar.

Počasi so zaspali.

Sredi noči je Jožeta prebudil tihi šum. V medli svetlobi zvezd se je odražala debeluharjeva postava.

»Hej, kam ga brišeš?« je dejal Jože. Debeluhar je poskočil in začel teči.

»Marjan, pobegnil bo!« je zaklical Jože. Marjan je bil v trenutku na nogah in stekla sta za njim. Debeluhar je stekel na pomol in skočil v prvi čoln, ki ga je dosegel in začel divje veslati.

Brata sta že hotela skočiti v čoln in se pognati za njim, a sta si premislila, se obrnila in se vrnila v taborišče. Skrila sta konja v goščavi in ju privezala na dolgo vrv, da sta se lahko pasla. S seboj sta vzela le naj nujnejše. Vrnila sta se na pomol in skočila v srednji čoln. Zaveslala sta proti otoku, ki se je komaj videl v svetlobi vzhajajočega meseca.

Veslala sta do jutra in prispela do strme obale otoka. Nekaj časa sta izbirala v kateri smeri naj veslata naprej. Odločila sta se in veslala dalje ob strmi obali. Že sta zaveslala skoraj mimo odprtine, ki je nista opazila. A prav takrat je sonce vzšlo nad horizont in osvetlilo skalo. Ta se je srebrno zasvetila in odprl se je vhod.

Zaveslala sta v votlino, ki se je kmalu razdelila v tri hodnike. Izbrala sta srednjo pot, kot jima je naročil starec. Čez nekaj časa se je hodnik spet razdelil na tri hodnike in znova sta zaveslala po srednjem.

Nenadoma se je odprla dolina. Zaveslala sta v zaliv in pristala na snežno belem produ. Čoln sta potegnili na obalo. Ko sta to opravila, sta opazila živali. Te so prišle k njima in se ju niso bale.

»Že dolgo niso videle človeka!« sta dejala. Hodila sta po poti, ki so jo obdajala čudovito dišeča drevesa. Prišla sta do manjše doline. Vanjo so vodile tri poti. Izbrala sta srednjo, kot je naročil starec. Kmalu sta prišla do izvira, ki so ga stražili trije levi. Približala sta se srednjemu, ki ju je pustil mimo, saj je spal.

V jezeru, ki ga je napajal studenec s čudežno vodo, se je kopal debeluhar.

»O, sem si pobegnil?«- sta veselo zaklicala.

Ta je presenečeno zastal in izdavi:

»Saj nisem ...«

A potem se je nekaj čudnega začelo dogajati z njim. Začel se je vedno hitreje pomlajevati in se je na koncu spremenil v dojenčka, ki je komaj zlezal na breg. Prav takrat je prišla mimo levinja. Zgrabila ga je za vrat in si ga previdno položila na hrbet, kakor bi se bala, da ga bo razbila. Nato je samo zarežala proti bratoma in šla naprej svojo pot.

Brata sta se zasmejala in hitro nagrabila vodo iz studenca. Vrnila sta se po isti poti nazaj. Srednji lev je še vedno spal. Čoln je tudi čakal na obali. Do večera sta priveslala na kopno do konjev.

Čez štiri dni sta znova prispela v dolino pod gorami in poiskala bivališče slepega starca. Ta se je brž umil s čudežno vodo, se zravnal, spregledal in pomladil. Za darilo sta mu poleg čudežne bisage pustila še čudežni vrč.

Ustavila sta se pri palčku Likionu in mu v zahvalo dala stekleničko čudežne vode. Ta jima je za povračilo dal čudežni prstan, ki je odpiral vrata do zaklada palčkov. Po nekaj dnevih, ki sta jih preživela pri njem, sta se vrnila v mesto h kralju Osipidu in njegovima lepima hčerama.

Ko sta se pojavila pred dekletoma, sta ti od veselja dejali očetu:

»Oče, poročili ju bova!« Stari kralj je zagodrnjal:

»Zdaj pa res več ne razumem današnje mladine. Prej se nista hoteli za nobeno ceno poročiti, zdaj pa kar na vrat na nos!«

»Veš oče, spoznali sva, da vsi darovi, nad katerimi bi osupnili, niso nič, v primerjavi s srečo, ki sta nama jo prinesla Marjan in Jože,« sta dejali. A Marjan in Jože sta kralju dala čudežno vodo, da se je pomladil. Dekleti sta nad darilom tako osupnili, da je bil izpolnjen tudi ta njun pogoj.

Vsa kraljeva družina je spremljala brata domov, kjer so slavili dvojno poroko.

Na slavlje so bili povabljeni tudi Bongo in Runko ter njun kralj Tonga. Vsi so jedli, pili in rajali in se na sploh dobro imeli.

Očetje pa so se kar brž pomladili s čudežno vodo.

*Samo jaz nisem ne jedel, ne pil
se s čudežno vodo nisem umil,
ker nisem zmogel najti ta čas,
ko sem to zgodbo pisal za vas.*

< ◇ ◇ ◇ >